

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce: **A. K.,**
nar.,
státní příslušnost: Republika Uzbekistán,

zastoupen advokátem JUDr. Matějem Šedivým,
sídlem Václavské náměstí 21, Praha 1,

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,**
sídlem Olšanská 2, Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 6. 2023, č. j. CPR-14633-5/ČJ-2023-930310-V234,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, č. j. KRPA-105060-16/ČJ-2023-000022-SV ze dne 23. 3. 2023, které bylo potvrzeno a kterým bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) ve znění do 30. 6. 2023 uloženo správní vyhoštění a byla stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

území členských států EU v délce 1 rok. Počátek této doby byl stanoven od okamžiku, kdy žalobce vycestuje z území členských států EU. Současně podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla žalobci stanovena doba k vycestování do 20 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.

2. Žalobce uvedl, že je viněn z neoprávněného pobytu, kterého se měl dopustit v souvislosti s tím, že zde pobýval navzdory zrušení pobytového oprávnění vydaného jiným členským státem EU, konkrétně Litvou, měl se dopustit neoprávněného pobytu od 1. 3. 2023 do 23. 3. 2023. Žalobce má za to, že se jeho životní situace značně odlišuje od situace mnohých jeho krajanů, kteří se dopouští úmyslného protiprávního pobytu, neboť žalobce o zrušení litevského pobytového oprávnění nevěděl, a tudíž se domníval, že zde pobývá oprávněně. Není pravdou, že nečinil nic pro legalizaci svého pobytu v České republice, z obsahu spisového materiálu vyplývá, že cestou zastupitelského úřadu ČR v Polsku požádal o vydání zaměstnanecké karty, která byla v době odvolacího řízení schválena. Ačkoliv pro uložení správního vyhoštění není podmínkou úmyslné protiprávní jednání, tak má žalobce za to, že je zapotřebí zohlednit nedbalostní charakter jeho postupu v rámci úvahy dle § 174a zákona, je třeba řešit i subjektivní stránku jednání. V případě zrušení napadaného rozhodnutí a následném překvalifikování řízení dle § 50a zákona žalobce obdrží již schválenou zaměstnaneckou kartu a bude moci v ČR legálně pracovat a pobývat, zatímco při zamítnutí podané žaloby dojde k jeho nucenému vycestování, a to navzdory tomu, že k jeho osobě nikdy nebyly evidovány žádné negativní poznámky. Žalobce má za to, že je bezúhonný, nevěděl o svém protiprávním pobytu a v době legálního pobytu požádal o českou zaměstnaneckou kartu, která byla ministerstvem schválena. Napadané rozhodnutí nezohledňuje uvedené polehčující okolnosti a vychází toliko z existence protiprávního stavu, na který nahlíží optikou vědomého pobytu po ukončení vízového oprávnění, tj. optikou klasického nelegálního pobytu coby projevu neúcty k místnímu právnímu řádu, u žalobce jde přitom o situaci odlišnou.
3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.
4. Ze správního spisu soud zjistil tyto skutečnosti.
5. Dle úředního záznamu ze dne 22. 3. 2023 byl žalobce téhož dne pobytově kontrolován, kdy při kontrole bylo zjištěno, že má žalobce neplatné litevské vízum typu D s platností do 13. 10. 2022 a otištěné vstupní razítko do schengenského prostoru ze dne 3. 12. 2021. Další vízum nebo povolení k pobytu, které by žalobce opravňovalo k pobytu na území ČR, zjištěno nebylo. V pase bylo otištěno pouze razítko s žádostí na ambasádě ČR ve Varšavě ze dne 1. 11. 2022. Dále hlídce žalobce předložil PKP LTU, u kterého bylo lustrací zjištěno, že jde o hledanou věc nacházející se v SIS od 2. 2. 2023.
6. Při výsledku žalobce sdělil, že do schengenského prostoru přicestoval dne 3. 12. 2021 letecky z Uzbekistánu. Přijel na základě uzbeckého cestovního pasu, kde měl vyznačeno české vízum typu D MULT s platností do 29. 5. 2022 s délkou pobytu na 180 dnů. Následně si zařídil litevské vízum typu D s dobou platnosti do 13. 10. 2022. Poté si vyřídil v Litvě povolení k pobytu, to měl vydáno za účelem práce v Litvě. Pobýval tam a pracoval do listopadu 2022. Poté přijel do Polska a do ČR. V Polsku požádal o pobyt v ČR za účelem práce. Včera (22. 3. 2023) se dostavil na OAMP, kde mu bylo sděleno, že o pobytu zatím nebylo rozhodnuto. Do ČR naposledy přicestoval dne 1. 3. 2023 a od té doby zde je nepřetržitě. Nyní si již je vědom toho, že jeho pobyt byl neoprávněný. Myslel si totiž, že je vše v pořádku, nevěděl, že litevské povolení bylo zrušeno. Je svobodný a bezdětný, v ČR

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

má strýce a bratra. Matka a otec bydlí v Uzbekistánu v rodinném domě. Má tam dále ještě dva bratry. Nemá zde jinak žádné vazby. V ČR nepracoval. V Uzbekistánu může bydlet s rodiči. Je zdrav, drogy nebere. Překážku vycestování nemá, nic mu nehrozí, vycestuje dobrovolně.

7. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Po provedeném řízení soud dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
8. Soud při svém rozhodování vyšel z uvedených právních předpisů:
9. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců ve znění do 30. 6. 2023 *police vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
10. Dle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*
11. Dle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
12. Dle § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *vycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu tam brozilo skutečné nebezpečí.*
13. Stěžejní žalobní námitkou je, že se žalobce domnívá, že se v jeho případě jedná o odlišnou situaci oproti situaci v jiných případech „klasického“ úmyslného nelegálního pobytu, neboť žalobce jednak nevěděl o ukončení jeho litevského pobytového oprávnění a zároveň v průběhu řízení žádal o zaměstnaneckou kartu, která mu byla schválena. Dle žalobce proto není pravdou, že by svůj pobyt neřešil. Poukázal rovněž na to, že pokud by bylo napadené rozhodnutí zrušeno a správní řízení bylo poté překvalifikováno na řízení dle § 50a zákona o pobytu cizinců, mohl by s ohledem na platnou zaměstnaneckou kartu poté v ČR pobývat a pracovat.
14. Správními orgány byl neoprávněný pobyt žalobce vymezen od 1. 3. 2023 do 23. 3. 2023. Bylo konstatováno naplnění podmínek pro uložení správního vyhoštění a naplnění skutkové podstaty podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců ve znění do 30. 6. 2023. Správní orgán I. st. k délce neoprávněného pobytu žalobce uvedl, že tento pobyt na území schengenského prostoru, potažmo ČR, trval od 3. 2. 2023 (po zrušení

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

oprávnění) do 23. 3. 2023, nicméně pro účely uložení správního vyhoštění byl zohledněn toliko pobyt od 1. 3. 2023 na území ČR, tak, jak jej žalobce uvedl při výslechu. Žalovaný neoprávněný pobyt žalobce shodně vymezil od 1. 3. 2023 do 23. 3. 2023.

15. Soud pochybení správních orgánů, pokud jde o uložení správního vyhoštění žalobci, nenalezl. Byly zohledněny všechny okolnosti případu a na jejich základě bylo jednoznačně shledáno naplnění skutkové podstaty žalobcem. Není zde důvod pro překvalifikování řízení na řízení dle § 50a zákona o pobytu cizinců. V případě žalobce byly naplněny podmínky pro uložení správního vyhoštění, neboť pobýval prokazatelně na území ČR ve vymezené době, aniž by k tomu byl oprávněn.
16. Pokud jde o námitku žalobce, že v jeho případě jde o odlišnou situaci oproti jeho jiným krajanům, kteří se dle něj mají dopouštět obvykle úmyslného neoprávněného pobytu, žalovaný připustil, že žalobce byl v minulosti držitelem platného pobytového oprávnění v ČR - vízum, to však bylo ukončeno ke dni 29. 5. 2022. Dále disponoval litevským vízem, jehož platnost však již také skončila, a to konkrétně dne 13. 10. 2022. Žalobce disponoval dle žalovaného dále litevským povolením k pobytu, které však bylo taktéž již ukončeno, konkrétně dne 2. 2. 2023 zrušeno. Od této chvíle tak žalobce již žádným platným pobytovým oprávněním k pobytu na území jakéhokoli členského státu EU nedisponoval. Tak tomu bylo i ke dni 1. 3. 2023, kdy započal žalobcův pobyt v ČR, žalobce v tento den neměl již žádné platné pobytové oprávnění. Vzhledem k uvedenému je proto nesporné, že se žalobce dopustil neoprávněného pobytu, který byl správními orgány vymezen v délce od 1. 3. 2023 do 23. 3. 2023. Žalovaný poukázal na skutečnost, že žalobce bezesporu naplnil předmětnou skutkovou podstatu pro správní vyhoštění. Jeho žádost ze dne 1. 11. 2022 podaná na Velvyslanectví ČR v Polsku na tom nic nemění, neboť ta jej k pobytu rovněž neopravňovala. Žalovaný dodal, že si v rámci odvolacího řízení vyžádal prostřednictvím Národního situačního centra ochrany hranic od litevské strany stanovisko, ze kterého se dozvěděl, že žalobce nemá na území Litvy žádné platné vízum ani druh pobytu, jeho povolení k pobytu bylo zrušeno dne 2. 2. 2023.
17. Soud k tomu uvádí, že sice lze s žalobcem souhlasit, že v mnoha případech na rozdíl od něj jeho krajané pobyt nemívají řešen vůbec, přičemž žalobce evidentně v minulosti pobytová oprávnění měl, nicméně tato skutečnost nemůže nic změnit na tom, že se žalobce dopustil v rozhodné době neoprávněného pobytu, neboť mu nesvědčilo oprávnění ke vstupu na území ČR. Co se týče pobytového oprávnění, které měl žalobce v Litvě, pak toto bylo již v únoru 2023 ukončeno, navíc se jednalo o oprávnění pro pobyt (práci) v Litvě, jak sám žalobce připustil při výslechu. Žalobce rovněž sdělil, že následně z Litvy vycestoval do Polska, kde měl na podzim 2022 požádat o zaměstnaneckou kartu do ČR. Pokud tedy žalobce žádal na podzim o oprávnění za účelem výkonu práce v ČR, nepochybně si byl vědom potřeby jeho vyřízení pro zdejší pobyt či výkon pracovní činnosti. Neboli již v době žádosti o zaměstnaneckou kartu si žalobce zjevně byl vědom toho, že mu do ČR pobytové oprávnění Litvy nebude stačit. Vzhledem k tomu je jeho tvrzená nevědomost ohledně ukončení litevského oprávnění bez významu. Žalobce se měl dle svého sdělení až dne 22. 3. 2023 dostavit na OAMP za účelem zjištění stavu vyřízení žádosti, kterou podával v Polsku. Soud má s ohledem na uvedené za prokázané, že žalobce věděl o tom, že k výkonu práce v ČR je třeba mít zaměstnaneckou kartu, o tu proto na podzim roku 2022 žádal a přestože neměl ke dni 1. 3. 2023 kartu vyřízenou a z ničeho neplyne, že by měl jakoukoli informaci o stavu řízení, vstoupil na území ČR, kde se až dne 22. 3. 2023 měl dostavit s dotazem na stav řízení. Přestože se tedy žalobce pokusil do ČR pobytové

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

oprávnění ve formě zaměstnanecké karty získat, svým dalším postupem se dopustil vědomého nelegálního pobytu v ČR. Jakkoli tedy nelze říci, že by svůj pobyt vůbec nikdy neřešil, je zároveň nesporné, že v době, ke které se správní vyhoštění váže, pobyt žalobce vyřešen neměl. Jeho dřívější žalovaným vyjmenovaná pobytová oprávnění z ČR a Litvy na tento závěr nemohou mít vliv, neboť ta byla již ukončena. Bylo na žalobci, aby svá pobytová oprávnění adekvátně sledoval včetně těch, o kterých žádal do budoucna. Jestliže žalobce o stavu svého pobytu nevěděl, pak lze mít za to, že se o něj dostatečně nezajímal. Nevěděl-li o stavu žádosti ohledně zaměstnanecké karty, pak musel vědět, že jeho vstup do ČR není bez dalšího možný.

18. Co se týče délky uloženého správního vyhoštění, je na uvážení správního orgánu, jak dlouho dobu s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu, pro správní vyhoštění v rámci zákonného rozpětí stanoví. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 12. 2016, č. j. 10 Azs 181/2016 - 41, uvedl, že: *„Otázka stanovení doby, po kterou není umožněn cizinci vstup na území, je plně v diskreční pravomoci správního orgánu. Závisí-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkoumávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. „samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem“ (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, čj. 3 Azs 12/2003 - 38). Úkolem soudu tedy není nahradit správní orgán v jeho kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, čj. 5 A 139/2002 - 46).“*
19. Správní orgán I. st. uvedl, že délka správního vyhoštění 1 rok byla stanovena s ohledem na povahu a závažnost žalobcova jednání, kdy prokazatelně pobýval neoprávněně na území ČR od 1. 3. 2023 do 23. 3. 2023. Bylo také zohledněno, že žalobce neohlásil adresu pobytu a nedisponuje zdravotním pojištěním. Dané správní orgán I. označil za naprostou neúctu k právním předpisům ČR.
20. Žalovaný uloženou délku správního vyhoštění potvrdil a doplnil, že v případě žalobce byly zohledněny adekvátní polehčující a přitěžující okolnosti. Žalobce nerespektoval právní řád a pobýval zde neoprávněně od 1. 3. 2023 do 23. 3. 2023. Bylo přihlédnuto k tomu, že žalobce nedisponoval žádným pobytovým oprávněním po zneplatnění jeho povolení k pobytu (11. 10. 2022), dále, že po příjezdu do ČR svůj pobyt nikam nenahlásil a dále, že se nesnažil pobyt nijak řešit kromě žádosti ve Varšavě, která jej však k pobytu neopravňovala. Bylo rovněž zohledněno, že neoprávněný pobyt žalobce byl zjištěn až pobytovou kontrolou, tedy pokud by zjištěn nebyl, zřejmě by v něm žalobce i nadále pokračoval. Jako polehčující okolnosti bylo zohledněno, že žalobce se správním orgánem spolupracoval a k protiprávnímu jednání se doznal. Soud k tomu poznamenává, že žalovaný neupřesnil, na základě čeho uvedl, že žalobci měl být zneplatněn pobyt dne 11. 10. 2022, když jinde uvedl, že české vízum žalobce bylo platné do 29. 5. 2022, nicméně dané nemělo na výsledný závěr vliv, žalovaný uloženou délku správního vyhoštění neměnil.
21. Co se týče posouzení přiměřenosti dle § 174a zákona o pobytu cizinců, uvedl správní orgán I. st., že neshledal nepřiměřený dopad rozhodnutí. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí i prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že se oba správní orgány řádně zabývaly tím, zda vydání rozhodnutí o správním vyhoštění nebude pro žalobce představovat nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života. Správní orgány obou stupňů vzaly v úvahu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

všechny skutečnosti zjištěné jak z výpovědi žalobce, tak ze shromážděných podkladů. Při posuzování přiměřenosti přijatého opatření vyšly z kritérií stanovených v § 174a zákona o pobytu cizinců. Konkrétně správní orgán I. stupně shledal uložené vyhoštění jako přiměřené z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života. Konstatoval, že žalobci ve vycestování mu nic nebrání a v ČR nemá žádné podstatné vazby, kdy naopak v domovské zemi má veškeré zázemí. Správní orgán I. st. vycházel v rámci posouzení existence důvodů znemožňujících žalobcovo vycestování ze závazného stanoviska Ministerstva vnitra ČR ze dne 23. 3. 2023, ev. č. ZS55736 se závěrem, že vycestování žalobce do Uzbekistánu je možné. Žalovaný jeho závěry potvrdil.

22. Z korespondence policie a českého zastupitelského úřadu ve Varšavě vyplývá, že dne 23. 3. 2023 bylo rozhodnuto o vydání zaměstnanecké karty žalobci, která však dosud žalobci vydána nebyla z důvodu přerušení řízení na základě řízení o správním vyhoštění. Soud má za to, že sice jde o okolnost, která neměla vliv na neoprávněný pobyt žalobce na území ČR, avšak jde o okolnost, která by za určitých okolností mohla mít vliv na dobu zákazu pobytu, případně mohla založit podmínky pro řešení neoprávněného pobytu cizince uložením povinnosti vycestovat podle § 50a zákona o pobytu cizinců, jelikož správním vyhoštěním dojde u žalobce k intenzivnějšímu zásahu, než kdyby nebylo rozhodnuto kladně o jeho žádosti o zaměstnaneckou kartu. Žalobce žádné okolnosti, které by vedly k jeho vstoupení na území ČR, aniž by vyčkal na rozhodnutí o zaměstnanecké kartě, neuvedl. Zároveň byl zadržen při náhodné pobytové kontrole. Pokud by jeho žádosti vyhověno nebylo, zdržoval by se zde i nadále bez pobytového oprávnění. Proto soud neshledal podmínky pro korekci doby zákazu pobytu.
23. Soud uvádí, že v nyní řešené věci bylo možné uložit žalobci správní vyhoštění až na 5 let, přičemž mu bylo uloženo v délce jednoho roku, tedy na spodní hranici možného rozmezí, což soud neshledává vzhledem ke zjištěným skutečnostem a délce neoprávněného pobytu (přibližně 3 týdny) neúměrné. Soud nepovažuje takto uloženou délku správního vyhoštění za neadekvátní či nepřiměřenou, byly zohledněny všechny zjištěné skutečnosti.
24. Ze shora uvedených důvodů soud neshledal žalobních námitek důvodné, a proto žalobu proti rozhodnutí žalovaného zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
25. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 15. 8. 2023

Mgr. Kamil Tojner v. r.

soudce